

ЗА ПОКЛИКОМ СЕРЦЯ

Так буває в житті: митець творить шедеври, а свій земний шлях завершує

тесані з дерева, і випи-сані фарбою на полотні. Не десятки – сотні людей відвідали його ви-

у бідності. Тільки на-щадки назвуть його ге-

ставку. І було видно, якою незримою притя-

лу культури Валентина Пінчук. Проникливо висловився перед шанувальниками і сам митець. Та по-особливому запам'яталися слова організатора і натхненника виставки, нашої землячки, яка проживає у місті Червоноград на Львівщині, Ніни Осьмірко: "Ми ходимо по землі, яка таїть безцінні поклади бурштину, і часто не помічаємо цього скарбу". На її переконання, ще більші скарби таять-ся у людських душах, треба тільки їх відкрити і поставити на службу рідному краю.

Буквально днями з Києва зателефонував Ростислав Омеляшко, який не так давно очолював етнографічно-краєзнавчу експедицію до нашого району. Бідкався: у чорнобильській зоні та в зонах особливого техногенного ризику (присусідившись до РАЕС, Володимиреччина потрапила у цей невеселий список) зібрано безцінний скарб духовної і матеріальної культури поліщуків, а розмістити цей скарб ніде: у стольному граді все приватизовано. "У

вас простояє чудовий будинок з колонадою! Скільки там усього можна розмістити!" – говорилося з Києва. Але й наш панський палац, швидше всього, прихоплять комерціалізовані спритники, хоча там можна було б розмістити чудову картинну галерею. Яка школа мистецтв там збирала б талановиту юнь! Свої круглі столи проводили б поети, прозаїки, гумористи, художники, композитори, різьбярі, фотографи, краєзнавці, етнографи, фольклористи. Але відповідь одна: "Де немає грошей, там опускаються й руки..." Прикро! Адже літературний музей у Городці нескоро зробить те, що зробив би "дім з колонадою" у райцентрі...

Та повернімося до виставки. Схоже, своє добре діло вона зробила: на рівні райвідділу культури вирішено знайти мити володимирчан з творчістю й інших художників-самоучок. Оскільки живопис В. Літвінчука раніше вже оглянули в Антонівці, виставка його картин де-факто стала пересувною. І якщо це взяти до уваги, то з творчістю наших митців ознайомилися б у Рафалівці, Великих Цепцевичах, Більській Волі, Городці, Хиночах. Адже наші художники варті такої уваги. Зокрема й тому, що творять за покликом серця, а отже – пробуджуючи людську совість.

Олексій ГОРОДНИЙ.

На знімках:

- **Я.М. БЕРЕЗЮК, Н.Д. ОСЬМІРКО, В.В. ЛІТВІНЧУК, В.М. ПІНЧУК та П.С. ВАКУЛІЧ** під час презентації виставки;
- **Фоторепродукції картин В.В. ЛІТВІНЧУКА.**

нієм. А от за життя він повинен заробляти на хліб більш буденним заняттям. Так і наш земляк В'ячеслав Літвінчук, щоб потрапити у Володимирець на виставку власних картин, свій вузькоколіїний поїздок доручив синові. Бо ж знає не тільки пензля з фарбами. І не тільки переливами барв прикрашає світ. На нашій вузькоколіїці він – визнаний машиніст тепловоза. А дома – ще й вправний столяр, якому приємно ворожити над віконними рамами, дверима та хатніми меблями. При цьому залишається зразковим батьком, з безперечним авторитетом у сім'ї.

Словом, скрізь, за що береться В'ячеслав Літвінчук, відчувається надійність і міцність. І все відсвічує душевною красою, яку звично переливає у творіння: і ви-

гальною силою ваблять до себе його картини. Найбільше запав у душу відгук знайомої шанувальниці живопису: "Ви знаєте? Ці картини пробуджують совість!" У її словах – влучне визначення одного з головних завдань, що стоять перед митцем, а водночас -- сутність не стільки Літвінчуківих картин, скільки творчості загалом. Олександр Пушкін про себе, як митця, сказав: "Чувства добрые я лирой пробуждал". Та цим він сказав і про справжніх митців усіх поколінь і народів. Адже добрі почуття неодмінно пов'язані з совістю. І совість треба будити, якщо вона з певних причин задрімала...

Про живописний доробок В'ячеслава Літвінчука тепло відгукнулися перший заступник голови РДА Петро Вакуліч і начальник райвідді-

